

Bemærkningerne til Lovforslaget, thi jeg har ikke havt Veilighed til at gjøre Beskjendstab med dem, og hvad der er sagt om dem i Bemærkningerne, er for lidet til, at man kan danne sig en Mening om disse Sagers Beskaffenhed. Efter min Opfattelse har jeg altsaa ligeledes Betænelighed ved dette Lovforslags Fremkomst, og den er, som jeg allerede har anført, foranlediget ved, at Administrationen, den meget ærede Minister, ikke har været tilfreds med Domstolenes Afgjørelse, men naar man finder den rigtig, er der ingen Grund til at følge den ærede Minister med Hensyn til dette Lovforslag. Maaſte jeg maatte nævne et enkelt Forhold i denne Forbindelse. Som bekjendt indeholder Loven af 20de November 1876 § 7 nogle Bestemmelser om, at naar en Invalid, hvem der er tilstaaet vedvarende Forsørgelse, ansættes i en af Staten lønnet Bestilling, skal han affortes mere eller mindre i det, der er ham tilstaaet i Invalidforsørgelse. Jeg berører dette for at gjøre den Hensigt til det Mindste til Overveielse, at man, dersom man overhovedet kommer ind paa nu at lovgive om disse Forhold, da ogsaa tager disse Bestemmelser nærmere for sig og undersøger, hvorvidt de endnu maatte findes hensigtsvarende eller ikke. Jeg negter ikke, at efter den Sympathi, som en æret Daler for saa sandt nævnte, at Invaliderne have overalt i Befolkningen, stiller det sig for mig saaledes, at jeg helst vilde ønske, at hvad der tilstaaes i Invalidunderstøttelse, haves ved Siden af, hvad Manden ellers har eller maatte faae, enten han bliver ansat i en af Staten lønnet Bestilling eller ikke. Jeg tror ogsaa, dette er retfærdigt, thi selv om en Mand opnaar en lønnet Bestilling i Statens Tjeneste, maa man dog vistnok i Reglen kunne gaa ud fra, at naar han i det Hele taget er værkbruden, som jo i dette Tilfælde er givet, eller i det Hele har mistet en Del af sin Arbejdsfærdighed, vil han heller ikke være i Stand til at paatage sig en saadan Bestilling eller en saadan Tjeneste, som han vilde være i Stand til, dersom han havde sin fulde Arbejdsdygtighed. Nu har man ganske vist taget noget Hensyn dertil i Bestemmelsen i § 7 i Loven af 20de November 1876, men dersom man i det Hele taget kommer ind paa at forsøge at faae en Lov ud af det foreliggende Forslag, henstiller jeg, som sagt, at man ogsaa tager dette Forslag under nærmere Overveielse.

**B. Solm:** Jeg er ikke enig med den sidste ærede Daler i, at det er heldigt for Invaliderne som Helhed at skulle henvende

sig til Domstolene. (Afbrydelse af Leth.) Jeg afbrød ikke det ærede Medlem, saa jeg haaber, at han heller ikke vil afbryde mig. Jeg har egentlig tænkt, at det vilde blive meget vanskeligt for Invaliderne at fremkomme med Beviser, som kunne gjøre det muligt for Domstolene at sælde en fuldt ud retfærdig Dom, undtagen i enkelte bestemte Tilfælde. Jeg kan da næsten ikke tænke mig andet Tilfælde end det, hvor en Mand har nydt Understøttelsen i en Arrække, men saa, paa Grund af, at der, som nævnt af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) bliver udsendt en Undersøgelses-Kommission, om man saa maa kalde det, mistede denne. Andre Tilfælde kan jeg næsten ikke tænke mig kunne komme ind under Domstolene, hvorved det kunde blive til nogen Fordel for Invaliderne at komme ind under en saadan Bestemmelse. Der er en anden Ting, som gjør, at jeg maa være enig i, at man ikke kan være rigtig glad ved det Forslag, som foreligger. Da jeg læste §§ 1 og 2, tænkte jeg ved mig selv: dersom dette Forslag bliver Lov, ville Invaliderne som Helhed komme i en daarligere Stilling, end de ere nu for Tiden. Som det ærede Medlem for Frederiksberg Amts 1ste Valgkreds (Thomsen) meget rigtig bemærkede, er der Sympathi hos Alle for Invaliderne, og jeg vil for mit Vedkommende sige, at jeg vil langt hellere være med til at give Understøttelse til En, som i og for sig maaſte knapt har fortjent den, naar blot jeg veed, at Manden har været saaret, end være med til at nægte Understøttelse til en anden saaret Mand, der virkelig fortjener Understøttelse. Dersom vore Søner, naar Fædrelandet kalder, skulle gaa i Felten med noget Mod, saa vil det kun kunne ske, naar de ere sikre paa, at Fædrelandet ikke vil være karrigt imod dem, hvis de skulde komme til at miste Liv og Lemmer i Fædrelandets Tjeneste. I saa Henseende er jeg imidlertid noget bange for dette Lovforslag. Jeg vil ogsaa nævne en Klasse Invalider, som for Fremtiden meget vanskeligt ville kunne faae Understøttelse, og som staa i en Stilling, der er meget vanskeligere end Andres — og dog gaar jeg ud fra, at selv om man vedtager dette Lovforslag, vil det ikke affjære Regjeringen i Forbindelse med Finansministeren fra at give Understøttelse. Det er dem, som ere blevne

Rettelse.